

Dit jaar vliegen vanaf Amsterdam. De ticket prijzen zijn enorm momenteel dus uiteindelijk gekozen voor de goedkoopste optie en dat is Emirates. Via een overstap in Dubai naar Colombo. Suus brengt me samen met Roos weg. Schiphol is een groot feest voor Roos: "Grote vliegtuigen" en "Roos ook mee Sri Lanka". Ze snapt er gelukkig nog niet veel van en na een dikke zoen zwaaien beiden er heftig op los totdat ik achter de douane verdwijn. Met behoorlijk veel vertraging vanwege slecht weer haal ik in Dubai op het nippertje mijn aansluiting naar Colombo. Verder is de service super van Emirates en is hij meer dan een goede vervanger voor Sri Lankan Airways.

Ruzain staat me uiteraard weer op te wachten en na een lange rit van ruim 4 uur komen we eindelijk aan in Gintota. Totaal versleten excuseer ik me en stort regelrecht in banken om 3 uur later drijfnat van de hitte wakker te worden. Hoezo even nodig....Ruzain zit als een trouwe hond buiten op me te wachten en als eerste wil ik snel geld wisselen. Ik las in het vliegtuig dat de euro- dollar weer gunstiger werd dus misschien was dit ook wel het geval met de rupee. Raak.....158.50 voor 1 euro. Dat is een super koers en ook Ruzain is enthousiast. We wisselen een flink bedrag om (op de zwarte valuta markt) zodat we een dikke winst kunnen opstrijken voor de Stichting. We regelen nog een en ander in de stad en gaan daarna snel naar huis. Alle mannen staan al ongeduldig op me te wachten buiten en 1 voor 1 begroeten ze me. Het is feest voor ze en ze popelen om er weer tegen aan te gaan maar ook om gezellig weer met elkaar de warme avonden door te brengen. Raseek heeft 2 weken vakantie genomen om ons bij te staan en ook Naseem heeft verschillende dagen vrij. De sfeer is wel even anders gedurende de avond. Afgelopen zomer is Naseem z'n zoon verdrongen, 19 jaar en tijdens het donderjagen in de golven meegesleurd door de sterke stroming en 2 dagen later aangespoeld. Naseem is er nog steeds kapot van en praat honderduit over het hele voorval. Uiteindelijk gaat hij vroeger dan anders met natte oogjes naar huis. Raseek en Ruzain blijven nog even en we nemen nog het een en ander door voor de komende dagen.

19 maart

04:00. Klaar wakker maar goed geslapen. Ik wacht nog even tot 5:00 want dan begint het openbare leven hier zo ongeveer. Na een heerlijke douche duik ik gelijk m'n kantoortje in en installeer m'n laptop en internetverbinding. Ik heb voor zowel mijn telefoon als computer een Sri Lankaans prepaid abonnement, iets wat veel geld scheelt. Ideaal om 's ochtends eerst even een AD'tje te lezen via de site. Ruzain schuift al snel aan om alle financiën van afgelopen jaar door te lopen. Ook het project van de drie huizen waarvan de bouw al gestart is na het bezoek van pa en ma wordt financieel door genomen, inclusief de planning want het blijft een vereiste dat we het project klaar willen hebben tijdens mijn verblijf. Ruzain heeft afgelopen weken wat dagen vrij genomen om alle materialen op tijd daar te krijgen. Iets wat niet eenvoudig was want het is een moeilijk toegankelijk gebied. De bouw is volop bezig en de fundering is al klaar. Een fundering die hoger is dan normaal en gemaakt van speciaal beton want het water kan hier behoorlijk hoog staan tijdens het regenseizoen. Normaliter stond het water in deze hutjes en dat willen we nu voorkomen. Rond 08:00 ontbijt. Lekker in m'n uppie eten, hoewel er weer aardig wat miertjes mee eten. Ik snap wel dat een groot gedeelte aan de warmte ligt maar toch.....Zoals altijd komt Naseem weer m'n suikerbroodje brengen en gelukkig heb ik als echte Hollander weer een potje pindakaas bij me. Pindakaas met suiker in de tropen...gek hoor al dat ongedierte.....

We gaan op pad. Zoals gezegd als eerste naar de bouw van de 3 huizen. In de bloedhitte scheurt Ruzain naar het gebied, de laatste kilometer moeten we te voet verder. In voorgaande jaren hebben

we in dit gebied al zo'n 10 toiletten gebouwd en een centrale waterleiding aangelegd. Het is een van de armste stukjes van Gintota, mede door de slechte bereikbaarheid waardoor de grondprijs erg laag ligt. De meesten wonen hier in kleihuisjes die meestal elk seizoen opnieuw gebouwd moeten worden omdat ze vaak door de hevige regenval bezwijken. In januari hebben pa en ma een start gemaakt met de 3 meest noodzakelijke hutjes.. Het is een enorme drukte hier want ten eerste heeft men er lucht van gekregen dat ik vandaag kom en ten tweede zijn er allerlei bouwlui, vrienden en bekenden aan het werk. Ik heb waardering voor iedereen, maar zeker voor Ruzain die het weer voor elkaar heeft gekregen alles op tijd hier te krijgen. De 3 gezinnen zijn helemaal door het dolle heen als ze me zien. Ze blijven me bedanken en zijn super dankbaar dat ze straks droog kunnen wonen. Ruzain vertelt dat veel kinderen hier door de vochtige leefomstandigheden vaker ziek zijn. Ik loop de 3 bouwputjes af en ben enorm trots op wat we met alle sponsors en Sri Lankanen hier weer voor elkaar gaan krijgen. Stel je voor: Je bent Sri Lankaan, woont in the middle of nowhere, in een gebied waar nog nooit maar dan echt nog nooit een buitenlander is geweest en opeens lopen er een paar hoekse waarders door je wijk en trekken zich het lot van je aan. Je hebt helemaal niks en opeens besluiten deze mensen je te helpen met een huis.....De 2 bazen van de bouwlui ken ik al jaren en ook deze mensen zijn uiteraard blij want sinds wij dit soort projecten doen hebben zij ook een inkomen. Ze praten me bij over de bouw en vertellen dat alles voorspoedig loopt maar dat ze nog geen materiaal hebben voor de daken. Hout, dakplaten en bevestigingsmateriaal. Ik besluit samen met wat gezinsleden van de toekomstige bewoners het benodigde materiaal voor de daken te gaan kopen en op locatie zien te krijgen. Al het ruwe materialen kopen we in Gintota. Het is een enorme klus om alles op de locatie te krijgen omdat we ongeveer een kilometer met alle spullen moeten lopen. Er is wel een weg maar die is nog teveel beschadigd van de afgelopen regentijd. Uiteindelijk hebben we rond het middag uur alles op locatie. Een hele klus in deze bloedhitte. Maar goed.....alles is nu aanwezig en iedereen kan weer vooruit.

We rijden weer verder, want we willen nog wat oude projecten bezoeken. De Taunoos familie. Al veel over geschreven en vertelt. Vorig jaar uit de boom gevallen en overleden. Vrouw en twee kinderen bleven achter. Het is een hopeloze en trieste situatie. De kinderen hebben het niet makkelijk, vragen veel aandacht en daardoor valt het niet mee voor de vrouw om te werken. Ze bedankt nogmaals voor het huis wat we vorig jaar afgebouwd hebben. Taunoos was hier zelf mee begonnen maar tijdens de bouw kreeg hij dat verschrikkelijke ongeluk. Ruzain vertelt me dat er in Sri Lanka geen voorzieningen zijn voor dit soort situaties en dat de vrouw eigenlijk aan de goden overgeleverd is. Inkomen is er weinig of niet. Het is triest en Ruzain drukt me op het hart dat we zo snel mogelijk een sponsor voor dit gezin moeten zoeken. Ik besluit ze voorlopig te onderhouden vanuit de stichting. Voor ongeveer €20 per maand is er geld voor eten en school. Met de dokter die ik al jaren ondersteun spreek ik af dat dit gezin als het nodig is geholpen moet worden en dat pa en ma of ik tijdens onze bezoeken deze medicijnen afrekenen. Wat een klote situatie hier zeg.....

We rijden weer naar huis en ik neem een heerlijke douche. Vanavond gaan we met de jongens lekker op het strand eten. We rijden erheen en ja hoor.....Full Moon oftewel geen koud goud. Naseem zegt No Problem mister Robert. En terwijl we bestellen heeft hij het voor elkaar gekregen dat er een grote theepot op tafel gezet wordt en 2 kopjes.....Ik snap er niks van maar uiteindelijk is de theepot gevuld met bier zodat het lijkt alsof we thee drinken.....Heerlijk gegeten en dodelijk vermoeid snel gaan slapen.

20 maart.

Pffff, wat een indrukken. Het verslag van gister was lang maar ik heb nog lang niet alles vermeld. Het tolt in m'n kop. Redelijk geslapen ondanks de hitte. Rond 06:00 zit ik in m'n kantoortje alles bij te werken. Alle uitgaven worden opgeschreven, nieuwe projecten met offertes worden bekeken en beoordeeld. Aan de poort is het al druk. De meesten worden afgewimpeld. Rond half 9 lekker alles weer bijgewerkt en alles heeft weer een plekkie in m'n koppie. We gaan wat locaties beoordelen waar om toiletten gevraagd zijn. Het zijn in totaal 4 aanvragen en we besluiten er 3 uit te voeren. Delaatste locatie doen we niet. Dit huis is mensonterend. De vrouw vertelt dat ze volgend jaar dit huisje willen slopen. Haar man werkt nu in Saudi Arabie voor 3 jaar. Hij verdient daar een aardig inkomen. Volgend jaar komt hij voor een paar weken terug en dan willen ze stap voor stap een nieuw huis bouwen van het verdiende geld. We beloven haar tegen die tijd nogmaals te bezoeken en voor nu maken we een deal met haar buurvrouw zodat ze daar naar de wc kan. Een wc in Sri Lanka is niet zoals bij ons een pot in huis maar het zijn aparte gebouwtjes met een franse wc op een gescheiden septic tank. Kortom gemiddeld €250 dus in dit geval zonde van het geld. Het ene gezin heeft 2 invalide kinderen en die moeten nu een paar minuten lopen om naar een toilet bij vrienden te gaan. De andere 2 kunnen zelf de arbeid doen.

Op weg naar het volgende project komen we een kennis tegen die we al velen jaren kennen. Elk jaar komt hij wat fruit brengen als ik er ben, als dank voor alles wat we doen in Gintota. Ik schrik hoe slecht hij er uitziet en hij vertelt me dat hij een ongelukje gehad heeft tijdens het vergif sproeien over het onkruid in z'n groentetuin. De man leeft van het verbouwen van fruit en groenten. Ruzain vraagt waarom hij dat niet met een sprenkelpomp heeft gedaan maar hij vertelt ons dat deze rond de €50 kosten en momenteel heeft hij veel kosten omdat zijn land door het hevige noodweer compleet onder water heeft gestaan en dus zijn oogst mislukt is. We proppen hem in de auto en nemen hem mee naar een agrarische winkel waar hij zo'n pomp van ons krijgt inclusief gif en mest om het land weer wat bouwrijp te krijgen. Tranen van geluk.....

We moeten naar een mevrouw die al 4 jaar lang aan de poort komt bij Ruzain om te vragen of we haar willen helpen. Ieder jaar was er wel weer wat anders waardoor we haar niet konden helpen omdat ons budget dat niet meer toeliet. Gister kwam ze weer en nu beloofde ik om naar haar leefsituatie te komen kijken. Haar man was al wat jaren geleden overleden maar de vrouw heeft al die jaren keihard geknokt en gewerkt zodat ze voldoende geld had om haar dochter naar school te laten gaan. Niet zonder succes, want de dochter is vorige maand toegelaten in een kliniek om gedurende 4 jaar een verpleegstersopleiding te volgen. We gingen op weg naar haar en aan de weg te zien had ik de ergste vermoedens.....Ja hoor een kleihuisje en wat voor eentje. Het staat gewoon op instorten. Het is een lieve vrouw die beleefd haar woord doet samen met haar dochter. We balen dat we hier niet eerder zijn geweest want deze situatie moet spoedig opgelost worden. Op de eerste plaats vanwege de miserabele leefomstandigheden maar ook vanwege het instortingsgevaar. Ze vertellen dat ze steeds vaker buiten slapen uit angst voor instortingsgevaar..... We kunnen niks beloven want we hebben al zoveel kosten. Weer een extra kostenpost van rond de €2000. Ruzain heeft ook nog andere dingen op z'n lijstje staan dus we moeten hier echt goed over nadenken. We besluiten wel een offerte te laten maken want de kosten zouden weleens mee kunnen vallen omdat dit huis heel goed te bereiken is, in tegenstelling tot de 3 andere huizen waar ze mee bezig zijn. Ook ligt het hoger zodat de fundering minder hoog hoeft. We nemen afscheid en zeggen haar dat we niks beloven en dat we erop terug komen. Met pijn in m'n hart rijden we weg. We gaan wat andere

situaties bekijken en beoordelen maar vinden dat deze niet voor hulp in aanmerking komen. Er zijn schrijnender situaties. Niet makkelijk om dan weg te lopen maar we moeten keuzes maken. Ruzain en ik zitten er een beetje doorheen. Het tolt je soms echt van alle mensen die continu roepen, vragen en van alles willen. Daarbij is de hitte vandaag ondraaglijk, zelfs voor de Sri Lankanen. De hele wijk heeft inmiddels lucht gekregen dat er een blanke is en velen lopen achter ons aan. Ik heb te doen met Ruzain want allemaal roepen en blèren ze tegen Ruzain. Voor het eerst in al die jaren zie ik dat Ruzain het moeilijk heeft met dit en we stappen snel in de auto en scheuren weg. We zijn moe, erg moe. Het tolt ons een beetje van alle aanvragen en we beginnen dingetjes te vergeten. We besluiten om bij het river house een kop ginger thee te drinken en alles nog even in kaart te brengen. Er zijn wat vrienden in het river house en al gauw kunnen we de shit even vergeten en lol hebben met elkaar. Daardoor hou je het ook vol. We besluiten nog even te gaan kijken op de bouw van de 3 huisjes. Na de lange wandeling komen we daaraan en zien dat er gewerkt is als gekken. 1 huisje is al helemaal klaar inclusief dak. Samen zijn we zo ongelooflijk trots. Het nieuwe gezin staat te stuiteren om ons heen van geluk en de kinderen gillen het uit en kiezen hun kamertje. Kan wel janken van blijdschap in dit soort situaties en dit houdt je echt op de been hier. De man blijft me bedanken en spijkt een bordje op het huis: Pa en Zoon Helpen Holland . Van mij hoeft dit niet zo nodig maar Ruzain vindt dit noodzakelijk. Typisch iets Sri Lankaans denk ik. Ben wel enorm trots dat dit huisje er zo bij staat met onze naam erop. Dankzij jullie allemaal. De andere 2 huisjes vorderen ook. Het zijn geen huizen zoals bij ons uiteraard want jullie vragen je misschien af hoe kan je nou in 1-2 weken tijd een huis bouwen. Het zijn gewoon 4 muren met houten pannenlatten waar aluminium dakdelen opgelegd worden. Binnen is de ruimte verdeeld in wat kamertjes voor de privacy en meer niet. Hoef ook niet meer want vergeleken met wat ze hadden is dit een paleis.. Alle kinderen uit de hele wijk zijn weer uitgelopen om mij te bekomen bekijken. Honderden keren wordt mn naam geroepen en proberen ze met me te communiceren. Ze vinden het geweldig als ik er een paar woorden Sri Lankaans door heen gooi. Ik heb een grote zak met snoep bij me en allemaal krijgen ze een toffee. Een groot feest voor ze.. Het is rond 19:00 als we weer thuis zijn. Voel me vies. Na een heerlijke, ordinair lange, uitgebreide douche voel ik me weer als herboren en kan de hele wereld weer aan. Na het eten is het weer en komen en gaan van mensen aan de poort die van alles vragen. Van huizen tot toilet en ga zo maar door. Alle onze vrienden kennen de meeste wel en weten precies in te schatten wat wel en niet waar is. Uiteindelijk helpen we een gezin die graag met hun invalide kind een MRI Scan willen maken in een ziekenhuis in Colombo. Geen regeringsziekenhuis maar een privekliniek waar een gespecialiseerde arts zit die wel eens een wat betere prognose zou kunnen stellen. De scan kost omgerekend €64. Ruzain belt het desbetreffende ziekenhuis en via onze eigen dokter vragen we of er een rekening gestuurd kan worden zodat alles gedekt is. Volgende week kunnen ze daar terecht. Dolblij nemen ze afscheid. We drinken wat met z'n allen en gaan vroeg naar bed.

21 maart

Ik schrik pas om 06:00 wakker. Van de bel... Na het douchen kruip ik mn kantoortje binnen. Om de haverklap gaat de bel. Ik laat ze lekker bellen want ik kan ze toch niet te woord staan. Ruzain is vanochtend vroeg eerst even bij zn vrouw om de kinderen naar school te helpen. Rond 8:30 heb ik alles bij gewerkt. Ruzain komt tijdens het ontbijt binnengestormd met een enorme smile op z'n gezicht. Goed nieuws zegt hij. Hij heeft een rijke Sri Lankaan gevonden die eenmalig ons wil helpen met de vrouw die in het modderhuisje woont die al 4 jaar langs is geweest. Ik noem haar vanaf nu de

verpleegster (praat wat makkelijker, haar dochter leert immers voor verpleegster). Dit is super nieuws want ik heb lang wakker gelegen van deze situatie. Vannacht was er een enorme regenbui en als eerste denk je dan aan dat soort situaties. Ruzain vertelt dat de man alle kosten op zich wil nemen voor de dakconstructie inclusief dakpannen. Dit houdt in dat er een bedrag overblijft van 237.000 ruppees voor ons (€1495) als we het zouden doen. Nadat ik alle kosten tot nu toe op een rijtje heb gezet zie ik dat het op zich zou kunnen. We teren dan wel iets in op ons geld wat ik gereserveerd heb voor volgend jaar maar dat is niet anders. Ik wil een ander project (leg ik later uit) schrappen en met wat heen en weer geschuif gaat dit helemaal goed komen. Ik ben zelf super blij dat we de verpleegster kunnen helpen en Ruzain stuurt gelijk iemand om haar te halen. Als ze bij ons zit en we vertellen haar het goede nieuws barst zowel zij als haar dochter in tranen uit. Ze zijn zo super dankbaar dat ze eindelijk fatsoenlijk gaan wonen. Heeeeeerlijk.

Ruzain geniet net zo hard als ik en samen zitten we zwijgzaam maar intens gelukkig buiten een kop thee te drinken. Werk aan de winkel, zegt Ruzain. We hebben een afspraak met de school waar we vorig jaar een schoolreisje mee gemaakt hebben. Het is een school die we net zoals voorheen met het Ukwatte college, onder onze hoede willen nemen. Het Ukwatte college is klaar. We hebben deze school drie jaar lang met van alles geholpen(zie onze site) en nu zijn ze op een goed level om zichzelf verder te bedruipen. Ook krijgen ze nu meer overheidssteun.. Deze nieuwe school het Santosa college is een verhaal apart. Momenteel hebben ze maar zo'n 35 leerlingen. De overheid zit niet echt op deze school te wachten, eigenlijk helemaal niet. Eigenlijk dacht ik er ook zo over toen ik hier voor het eerst kwam, totdat ik me ging verdiepen in de thuissituatie van deze kinderen. Gemiddeld woont een kind 3 tot 5 kilometer van deze school vandaan, of te wel, het is een school voor de zgn.'remote'gebieden. De meeste kinderen komen te voet naar school en komen uit een 1 ouder gezin. Vaak is er geen geld voor ontbijt..... Gaat de overheid deze school sluiten dan willen ze de leerlingen samenvoegen bij het Ukwatte college. Dit houdt in dat ze dan nog een paar kilometer verder moeten lopen. Dit willen we zien te voorkomen. We zijn bang dat de meeste kinderen dan niet meer naar school gaan en zoals zo vaak al gezegd: niets belangrijker dan onderwijs, zeker in dit soort landen. De madam (schoolhoofd) staat ons al op te wachten bij de poort en het lieve mens schudt ons hartelijk de hand. Ze vertelt eerst honderduit over Pa en Ma, wat die allemaal gedaan hebben in tijdens hun bezoek in januari en schenkt daarna thee. De kinderen delen bananen, geplukt van de bananen bomen uit de schooltuin. In d tuin heeft ze allerlei vruchtenbomen geplant zodat de kinderen op school fruit kunnen eten. Ook kokosbomen staan er. Het is een armzalig schooltje met 2 ouwe verroeste schommels en een glijbaan zonder trap. Het schoolterrein hebben pa en ma in januari laten snoeien en de kinderen kunnen eindelijk cricket spelen op het veld. Ze moeten wel voorzichtig zijn want het veld ligt op een verhoogd stuk en daaronder loopt een weg waar auto's en tuk tuk's voorbij scheuren. Eigenlijk moet er een hek geplaatst worden maar daar is momenteel geen geld voor. Het gebouw zelf is redelijk in conditie en ik loop alle lokalen even langs. Ik tel 21 leerlingen van de 35!!!! Ik vraag gelijk om tekst en uitleg. De vrouw begint weer over de thuissituatie van de kinderen. Een voorbeeld: Een gezin met 5 kinderen waarvan de vader vorige maand dodelijk verongelukt is. De moeder krijgt de financiën niet rond en moet haar kinderen mee laten werken om rond te komen.. De madam vertelt dat ze zoveel mogelijk zelf financieel bijspringt maar een keer houdt het ook voor haar op. Ze oefent haar vak met veel liefde uit en doet er alles aan om samen met haar collega's de kinderen zoveel mogelijk bij te brengen. Ze wil dat de school een basis is voor de kinderen waar ze graag komen om te leren maar ook om te spelen, dat ze hun ouder / s ervan kunnen overtuigen dat ze veel liever naar school gaan dan thuis te blijven. Ze vertelt dat als er

nieuwe schriften moeten komen sommige kinderen thuis blijven omdat daar geen geld voor is. Triest maar aan de andere kant raken we super gemotiveerd om de lokale overheid te laten zien dat wat we met het Ukwatte college voor elkaar hebben gekregen we hier ook kunnen. . Gemiddeld zegt de Madam dat ze met een bedrag van rond de €75 per maand redelijk kan overleven. Ze kan dan schoolboeken en ander lesmateriaal bekostigen en ze kan als er thuis een bepaald probleem is zoals medicijnen of eten, bijspringen. Ook het onderhoud van de school kan dan bijgehouden worden. Het is allemaal vrij basic, zegt ze, maar ze is er zelf van overtuigd dat de school dan weer een plekje krijgt in de samenleving en vooral voor de kinderen een soort sociale ontmoetingsplek is waar geleerd en gespeeld wordt. Ze verwacht dat de school na een jaar of 3 dan op een goed niveau is zodat ze dan meer overheidssteun krijgen. Raseek (oom van Ruzain) belooft elk maand het speelterrein te onderhouden en ik besluit hiervoor een machine aan te schaffen waarmee gesnoeid en gras gemaaid kan worden. Ook organiseren we aanstaande vrijdag weer een schoolreisje voor alle leerlingen en ouder / s. De madam is door het dolle heen en is zo verschrikkelijk blij. Wel moet ik in Nederland gaan kijken voor iets van een adoptie plan voor deze school. We zullen zelf de eerste maanden op ons nemen maar daarna.....Zou mooi zijn als we thuis een school kunnen vinden die hiervoor aan.

Terwijl we dit allemaal zitten te bedenken en te bespreken komt mn kleine vriend weer op me afgelopen: Kamal. Vorig jaar tijdens het schoolreisje hield hij me continu in de gaten. Hij is gigantisch scheel z'n bril ziet er niet uit. Hij komt naast me zitten en verder niets. Ik pak z'n bril van z'n hoofd en kijk er eens door heen. Ten eerste zit de bril onder de krassen en ten tweede leken het wel gewoon venster glazen. We moesten toch nog naar de opticien voor een lokaal project in Gintota dus ik vraag de Madam of we Kamal even mee mogen nemen. De jongen staat onwennig voor Ruzain z'n auto en ik heb al zo'n vermoeden. Hij durft niet want hij heeft nog nooit in een auto gezeten. De Madam zegt dat ze wel eventjes mee rijdt en bij de opticien aangekomen wordt er een nieuwe bril aangemeten bij Kamal. .De jongen vindt het allemaal super interessant en hij krijgt een juiste en moderne bril aangemeten.

Nadat we de Madam met Kamal hebben afgezet beloven we deze week weer terug te komen om alles te regelen voor het schoolreisje. Ruzain en ik rijden gauw verder want we willen gelijk een machine gaan kopen om het speelterrein onkruidvrij te houden. Ergens in de bush staat een gebouwtje waar ze deze machientjes verkopen, op benzine. Raseek test uitgebreid de verschillende machines en uiteindelijk kopen we er eentje 2^e hands. Een Kawaiki dus vertrouwt.

Ik wil nu nog even op de bouw gaan kijken. Ook wil ik nog langs een gezin om uit te leggen dat we hun dit jaar niet helpen. Daar straks meer over. Bij de bouw aangekomen lopen we alles tevreden na met de bouwlui. Niks geen op en aanmerkingen en inmiddels is het 2^e huis ook al af. De kinderen van dit huis hebben een tekening voor ons gemaakt en hun vader bedankt ons uitgebreid. Het 3^e huisje schiet ook al aardig op en ik denk dat daar donderdag het dak op kan. We helpen nog "even" mee een vrachtwagen met extra stenen te lossen. Ook deze moet dus zo'n kilometer verder weg parkeren...we doen er uiteindelijk 2 uur over. De bouw kan weer vooruit. We lopen een stukje verder en gaan we langs het gezin die onlangs een aanvraag hebben gedaan bij Ruzain en waar Pa en Ma ook geweest zijn. Het zijn 2 gezinnen die in een kleihuisje wonen opgefraaid met hout en verf. Het is wel veel te klein voor 2 gezinnen. Ze hebben gevraagd om achter het kleihuisje een kleine fundering aan te leggen en daarop 2 kamertjes te metselen. Kosten zijn ongeveer €1300. Pa, ma en ik vinden het verkeerde investering om achter zo'n krot een klein gebouwtje te maken wat compleet los staat van alles. Ik vertel het Ruzain en die vertaalt het voor de vrouw. Ze is het er duidelijk niet mee eens

en probeer op alle mogelijke manieren me om te praten. Te begrijpen. Ik leg haar uit dat we haar wel willen helpen alleen niet dit jaar. De situatie van de verpleegster vinden we dringender. Dit huisje blijft nog wel een jaar staan. Volgen jaar kunnen we het dan plat gooien en een stenen huisje bouwen. Nu € 1300 investeren is zonde geld. Voor € 2500 heeft ze volgend jaar een stenen huis. Ruzain legt alles uit en uiteindelijk als ook haar man en dochter er bij zijn gekomen begrijpt ze het wel en is dan ook super blij met deze oplossing. Als we weg gaan vertelt ze dat ze gaat dromen over het nieuwe huis.

Ruzain en ik zijn moe en het is inmiddels weer rond 19:00. We rijden gauw naar huis want we hunkeren naar een ijskoude douche. Als we klaar zijn met eten is het een komen en gaan van mensen. De ene met de materialen lijst voor de bouw van het huis van de verpleegster de ander met de mededeling wanneer de toiletten gebouwd gaan worden, weer een ander komt een voorschot op z'n loon halen omdat er spullen nodig zijn en verder vele bekenden die weer eens komen bedanken, hallo zeggen of vragen hoe het met Pa en Ma is. Rond 22:30 zijn we het zat en doen we alle lichten uit en gaat ieder z'n eigen weg. Ik lekker naar bed om nog wat te lezen en dan lekker slapen. Eventjes rust.....

22 maart

Een gigantisch noodweer vannacht. Het lijkt dan wel alsof de wereld vergaat. Zoveel regen en enorme klappen met flitslicht. Ik ben klaar wakker vanaf 5 uur en na een uitgebreide douche en wat opruimwerk zit ik al om 05:30 in mn kantoortje. Ik wil het verslag zo snel mogelijk bijwerken omdat ik in m'n kop dan ook alles op de rit heb. Rond 08:00 is alles weer rond en ik ga lekker eerst ontbijten. Na het ontbijt komt Nifla, het meisje met de spastische benen die we al jaren helpen. Vier jaar geleden kon ze bijna niet lopen en inmiddels kan ze zelfstandig lopen met aangepast schoeisel, de juiste medicijnen en 2x per week fysiotherapie. Ik schrik als ze aan komt lopen, minder goed dan anders. Ze vertelt dat ze op school flink gevallen is en haar been bezeerd heeft. Ik baal als een stekker maar Nifla begint gelijk te praten. Ze spreekt iets beter Engels inmiddels (dankzij de gesponsorde Engelse lessen) en ze ratelt aan een stuk door tegen mij en Ruzain. Toen ze na de val naar het ziekenhuis is geweest is ze tegen een ayurveda arts aangelopen. Dit zie je veel in Sri Lanka en dit zijn afgestudeerde doktoren die vanuit de natuur handelen met kruiden, oliën, accupunctuur en weet ik veel wat. Ik ben er zelf niet zo van maar ook bij Pa verlicht het maandenlang de pijn in z'n gewrichten. Deze dokter heeft uitgebreid met Nifla gesproken en haar vertelt dat als ze 3 weken bij hem onder behandeling komt haar situatie met minimaal 75% zal verbeteren. Ze wil dit dolgraag maar hier hangt uiteraard een prijskaartje aan. Haar enthousiasme en hoop van ontroeren me. Ze gaat al enkele dagen niet naar school vanwege de pijn na de val en ook mentaal vreet het aan haar dat ze een terugval heeft. Ik bel dokter Sayaan, een man die we al jarenlang helpen met zijn kliniek voor de armen. Jaarlijks krijgt hij een flinke voorraad medicijnen van ons dus die staat wel voor ons klaar. Hij komt meteen opdagen en bekijkt het dossier en de behandelingsmethode van de ayurveda arts. Hij wil eerst eens met de professor spreken die dit ziekenhuis heeft opgezet en gaat daarna bestuderen of de behandelingsmethode de juiste is voor Nifla. Nifla sputtert een beetje tegen maar na een duidelijke en strenge uitleg van dokter Sayaan bedaart ze. De dokter vertrekt en beloofd zo snel mogelijk er achter aan te gaan. Inmiddels is Nifla bedaart en snapt ze het ook en begint ze gezellig honderduit te kletsen. Haar ouders blijven me bedanken voor alles wat we doen voor Nifla en vertrekken met een grote zak rijst die we ze meegeven. Ik heb nou eenmaal een zwak voor dit gezin.

Het is inmiddels weer bloedheet in Gintota en de koperen ploert brand er weer heftig oplos. We moeten naar een vrij afgelegen gebied waar een verzoek is binnengekomen via Firnas (zwager van Ruzain) voor wat hulp op een school. Het is een schitterende rit door een stukje binnenland en ik geniet en zie ook het mooie van Sri Lanka. Na een half uur rijden komen we bij een school bovenop een heuvel. In dit gebied wonen veel slachtoffers van de tsunami omdat hier veel tsunami wijken zijn gebouwd door buitenlanders. De school ziet er redelijk uit alleen ik merk meteen dat het een mega klim is om boven te komen omdat er geen pad loopt. Tijdens de regentijd komt er geen kind en leerkracht schoon boven, het schoolhoofd. Na wat rondgelopen te hebben en verhalen te hebben aangehoord merk ik dat deze school dringend hulp nodig heeft alleen die gaan ze niet van ons krijgen. De school ligt te afgelegen voor mijn vrienden hier om alles in de toekomst te controleren en te begeleiden. Wel wil ik helpen om lesmateriaal aan te schaffen en de kinderen die geen schoenen hebben wil ik voorzien van schoeisel. Bij de kleuterklas aangekomen zie ik totaal bezwete kinderen zitten en ik giet er bij eentje wat water uit m'n flesje over het hoofd. Hij vraagt om meer en doet ook zn mond open. De juf vertelt dat er geen wateraansluiting is op deze school. Hier schrik ik van want in dit gebied en in deze hitte is water meer dan noodzakelijk. We doen gelijk wat belletjes naar inmiddels bevriende ambtenaren en er wordt zo snel mogelijk een offerte gemaakt voor de kosten van een aansluiting op het waternetwerk. Ik kan het niet over m'n hart verkrijgen dit niet te doen. Alle verdere verzoeken wijzen we af vanwege de zojuist geschreven redenen. De boeken en de schoenen geen probleem en als het water meevalt dan wil ik dat wel perse doen.

Op naar de volgende klus. We moeten een kopie van het rijbewijs hebben van de buschauffeur die de kinderen vervoert tijdens de schooltrip. In Nederland een klus van een paar seconden. Wij hebben er 1,5 uur over gedaan om alles rond te krijgen. Hierna rijden we naar de bouwput waar het 3^e huis klaar is om voorzien te worden van een dak. Ook bekijken we nog een bouwputje van een gezin waar we een toilet voor bouwen. Alles onder controle hier. Nu op kraamvisite. Firnas is zondag vader geworden van een zoon en ik wil even gaan kijken en feliciteren. Ik word gelijk uitgenodigd voor, zoals ze dat hier noemen, een "small function". Aanstaaende zaterdag zal volgens Sri Lankaanse traditie 2 geiten geslacht worden (was het een meisje dan was het 1 geit) en worden alle familieleden, burens, vrienden en bekenden uitgenodigd voor een lunch met geitenvlees. Nou, ik ben ook al op Firnas z'n bruiloft geweest 3 jaar geleden dus dit maakt het compleet. Ik vraag hem of er weer zoveel mensen als op z'n bruiloft komen. Er waren toen zo'n 3000 man. Nee, zegt hij, dit keer houden we het vrij klein: Only 750 people Mr Robert.....

Het is alweer 19:00 uur, moe maar voldaan gaan we naar huis. Zit erop voor vandaag. Lekker eten en dan hopelijk niet teveel gebel aan de poort.

23 maart

Hieperdepiep.....Ma is jarig. De jongens vinden dit ook reuze interessant en er gaan heel wat smsjes naar Holland. Vannacht slecht geslapen. Veel wakker geweest, er gaat zoveel door je hoofd. Ook veel met Roosje bezig geweest. Ben super blij, Suus is met haar naar een osteopaat geweest en volgens hem komt het helemaal goed met d'r en wordt ze na 2,5 jaar eindelijk kramp- dus pijnvrij. Lijkt me heerlijk als ze eindelijk geen pijn meer heeft en dat doet me echt enorm goed. We hebben al zoveel geprobeerd voor d'r. Rond 05:30 zit ik al in het kantoortje om alles bij te werken. De boekhouding moet goed kloppen i.v.m. de belasting. Ik kan alles beter gelijk hier bijwerken, nu zit het

nog in m'n hoofd. Na het ontbijt gaan we op pad. Zal een vervelende ochtend worden want we moeten de water aansluitingen gaan aanvragen bij de lokale overheid. Vergelijk dit qua bureaucratie met het voor elkaar krijgen in Nederland van een bouwvergunning en dan x 10 in het kwadraat. We hebben 11 aansluitingen verzameld afgelopen jaar van mensen die echt geholpen moeten worden. Vaak moeten deze mensen kilometers afleggen voor een emmertje water en zeker als men kinderen heeft is dit vervelend. Daarbij is water een eerste levensbehoefte. We worden door de ambtenaren van hot naar her gestuurd, dan willen ze weer een brief van de bewoner, dan van de betaler en ga zo maar door. Ik kan hier slecht tegen. Zonde van de tijd. S'lands wijs s'lands eer zei ma al en ook Suus zei bij vertrek leg je er nou eens bij neer dat het daar anders gaat dan hier.....uiteindelijk, 3 uur later, zijn we in het bezit van 11 betaling/bevestiging formulieren, wat inhoud dat binnen 1 week deze mensen water hebben. Ter info: zo'n aansluiting kost gemiddeld €100 en wordt afgetapt van de hoofdaansluiting. Vaak is het vrij arbeidsintensief omdat deze leiding naar afgelegen huisjes moet worden aangelegd via heuvels en jungle-achtig gebied. Zo, op naar het volgende probleem: The Educational Board. Dit is zo'n beetje het ministerie van onderwijs en deze ambtenaren moeten toestemming geven voor het schoolreisje wat we aanstaande vrijdag willen organiseren voor het Santosa college. Ook zo'n toestand om voor elkaar te krijgen. Het is elke keer wat. Nu willen ze weer van alle dingen die we willen gaan bezoeken (DSI Schoenenfabriek, Agrarische Farm, Speeltuin en Restaurant) een toestemmingsbrief hebben voordat ze akkoord geven. Nadat Ruzain en ik dit met veel moeite voor elkaar hebben gekregen wordt ons doodleuk verteld dat er over 2 dagen een akkoord gegeven wordt.....Oftewel op vrijdag en dan willen we juist weg!! Ik zeg Ruzain dat we het gewoon zonder toestemming doen maar terecht zegt hij dat we dan een mega probleem hebben als er iets gebeurd. Dit gaat hem niet worden met deze mensen en ik besluit, samen met het schoolhoofd, dat we het vrijdagmiddag gewoon doen omdat de kinderen dan vrij zijn en we geen verantwoording hoeven af te leggen bij de overheid. Iedereen is het ermee eens en vrijdag middag 13:00 vertrekken we samen met de kinderen en ouders. 38 families(moeder en kind/kinderen) wat inhoud 63 personen.

We gaan terug naar Gintota, rijden nog even langs de bouw, helpen nog het een en ander te lossen zodat de jongens snel verder kunnen met de toiletten. We lopen weer terug naar de auto en daarvandaan lopen we weer nog langs Tanoes zn vrouw. Buiten het fonds wat we voor hebben bedacht, heb ik besloten om een kippenren voor haar te laten maken. Ik koop 12 legkippen voor haar en dan kan ze elke dag eieren rapen en verkopen .Dit levert haar 300 ruppees per dag op (€1.80). Dat is een mooi extraatje voor onvoorziene omstandigheden. De vrouw is blij. Het blijft triest om het gezinnetje zonder vader te zien, zeker omdat we hier zo nauw betrokken bij zijn geweest. tWas zo'n fantastisch en sterk mens, Tanoes. Ik wil weg hier. Het is inmiddels ook al 16:00 en we rijden weer terug naar de stad. Ik val als een blok in slaap in de auto en schrik pas wakker als we bij de boekenwinkel zijn. Ik ben kapot door alle indrukken en de warmte die alle energie uit je lichaam wegzuigt.. Ruzain heeft onderweg een ijskoude soda gekocht en daar knap ik van op. We moeten lesmateriaal aanschaffen voor ons eigen schooltje, het Santosa college, en de afgelegen school van Firnas. Schoolboeken, pennen, potloden, schriften. Voor de afgelegen school waar geen water was kopen we ook voor alle kinderen drinkflessen, zodat ze tijdens de lange wandeling naar huis in ieder geval wat water hebben. De offerte voor de wateraansluiting voor deze school is nog niet binnen. Eigenlijk heb ik voor mezelf al besloten dat we dat sowieso gaan doen. Het is rond 19:00 en we gaan naar huis. Lekker douchen en dan met z'n allen, ter ere van ma d'r verjaardag, uit eten op het strand. Herboren stappen we in Firnas zn busje. Er gaan 10 man mee. Het is een groot feest in het busje

want Firnas heeft een iPod aansluiting op z'n asociaal, mega grote geluidsinstallatie. Raseek smeekt uiteraard om Boney M en 20 minuten lang klinkt er een enorme beat met de Rivers of Babylon en hard geklap en geswing van alle jongens. We eten heerlijk vis op het strand en drinken ijs en ijskoud Carlsberg bier. Dit hadden we ff nodig.....

24 maart

02:30 schrik ik wakker. Alsof de wereld vergaat. Enorme donderslagen en regen alsof de lucht in een keer openscheurt. Ik ben klaar wakker en ga lekker ff buiten afkoelen op de veranda. Je zou er bijna bang van worden zo'n geweld komt er uit de lucht. Tja.....heerlijk dat we zoveel mensen al een droge nacht hebben kunnen geven. Uiteindelijk ga ik weer naar bed en rond 05:30 schrik ik weer wakker van een enorme pestklap. Ik ga eruit, lekker douchen. Voel me een stuk beter dan gister, zat er toen echt doorheen. Ik werk het verslag bij en de financiën. Bijna de bodem bereikt. 't Regent nog steeds dus lekker rustig hier, niemand gaat door dit noodweer. Rondom 10.00 uur is het droog. Dokter Sayaan wipt even binnen, ook bij hem is het rustig met patiënten door het noodweer. Hij komt mij informeren omtrent de behandeling van Nifla. Hij heeft contact gehad met de arts in Colombo over een nieuwe behandel methode. Het is voornamelijk intensieve fysiotherapie met speciale oliën en kruiden haar spieren los te maken en accupunctuur om de spanning en verkramping uit haar lichaam te krijgen. De techniek wordt in India al jaren met succes toegepast. Ook het dossier van Nifla heeft hij nog eens flink bestudeerd. Het is echt een "lokaal" probleem in haar lichaam en er zit geen beschadiging in hersens of ruggenwervel. Door dit gegeven zegt dokter Sayaan dat de techniek in Colombo inderdaad haar situatie behoorlijk kan verbeteren. Belangrijk detail: dankzij de bemoeienis van dokter Sayaan is de prijs van de behandeling behoorlijk gezakt. Van €315 naar €220. We bellen Nifla en vertellen haar dat ze op kosten van de stichting 3 weken intern in behandeling mag. Ze begint te huilen van blijdschap. Ze heeft zelf heel veel vertrouwen in deze behandeling. Ik neem van allebei afscheid en ga gauw verder. De tijd vliegt hier. Gisteravond, onderweg naar huis, zag ik een vrouw lopen met haar 2 kinderen. Ik herinnerde mij haar van vorig jaar. We hebben haar toen geholpen met wat kleine dingen. Ik beloofde haar dat we vandaag bij haar langs zouden komen. Vorig jaar was haar man een huisje aan het bouwen. Toen ik aankwam zag ik inderdaad een prachtich stenen huisje staan, zonder dak en na zo'n bui van vannacht stond het helemaal blank. Ik vraag haar wat er gebeurd is want ze had het zo voor elkaar vorig jaar met haar man. Ze vertelt me dat haar man kort na mijn vertrek overleden is aan een hartaanval. Hij was 42 en had een goeie baan waardoor ze elke maand wat materiaal konden kopen totdat er dus vanwege het overlijden geen inkomen meer binnen kwam. Het hele huis was kant-en-klaar op het dak na. Ze heeft door wat bezittingen van de man te verkopen de houten panlatten kunnen kopen maar nog geen dakplaten omdat deze vrij duur zijn. Zonder na te denken zeg ik haar dat we de dakplaten vanmiddag gaan bestellen. De aanblik van het zeiknatte huis, vrouw met 2 kinderen, doen me dit besluiten. Ruzain strubbelt wijselijk nog een beetje tegen maar ik heb inmiddels het aantal platen geteld en dat moet wel lukken. De vrouw beloofd vanavond terug te komen zodat we haar kunnen informeren hoe wat of waar. We rijden gauw naar de stad (Galle) want we moeten alles nog bestellen voor het schoolreisje morgen. Water, vruchtensap, wat snoep en voor elk gezin na afloop een zak rijst. Nadat alles besteld is rijden we naar de lokale bouwmarkt om de platen te bestellen voor de vrouw. Alles is op voorraad en we bellen een vriend uit Gintota of we een uurtje z'n vrachtwagen mogen lenen. We regelen transport zelf want dat scheelt weer in de kosten. We pikken in Gintota de vrachtwagen op en laden alles in. Flinke klus in deze warmte. We lossen de platen bij de vrouw en ze straalt aan alle kanten. Haar overbuurmannen hebben aangeboden kosteloos het dak te monteren dus het is groot

feest hier. Het is al weer 18:30, de dagen vliegen voorbij. We rijden toch nog even naar de bouw maar daar is het inmiddels aardedonker dus dat haalt niet veel uit. Lekker naar huis en douchen. Heerlijke maaltijd van Fousina en daarna een bakkie Hollandse sterke zwarte koffie met sambucca en een lekkere kleverige stroopwafel.

25 maart

Heerlijk uitgeslapen tot half 7. Weer strakblauw en al zo'n 25 graden (06:30....) Ruzain zit al in het kantoortje. We moeten even afreken met elkaar. Verschillende projecten moet ik nog betalen en ik wil eigenlijk alles betaald hebben vandaag zodat ik weet waar we aan toe zijn. We hebben ook nog een kleine tegenvaller want we hebben de wateraansluiting van de school die in het afgelegen gebied in de bergen ligt niet begroot en ook het bedrag van Nifla voor de nieuwe therapie was niet begroot. Nadat ik alles afgerekend heb, heb ik letterlijk geen ruppee meer over. Ook alle eurootjes zijn op en ook m'n eigen Sri Lanka spaarpotje. Ik heb dit nog nooit meegemaakt. Het geeft een geweldig gevoel dat we zoveel hebben kunnen uitgeven en wat de resultaten zijn of gaan worden maar aan de andere kant geeft het lichte paniek bij me want er zullen best nog wat mensen langs komen. Uiteraard heeft de stichting nog wat reserves op de bank staan maar ik wil dat liever gereserveerd laten staan voor volgend jaar. Ik heb nog wel een troef in handen en besluit deze te gaan gebruiken. Drie jaar geleden heb ik samen met Firnas en Fasul, privé uiteraard, een ruwe Moonstone gekocht. Dit is een ruw stuk steen wat in Sri Lanka uit de beroemde Gem Stone mijnen gedolven wordt. Deze steen hebben we met zn 3en gekocht en is door Firnas en Fasul bewerkt, gespleten en opgepoetst waardoor er vele moonstones van gemaakt konden worden die Firnas verkocht heeft in India. De bedoeling was met de winst hiervan een ticket te kopen maar ik besluit Fasul een voorschot te vragen van mijn winst zodat ik de reserves op de bank kan laten staan. Het zijn geen mega bedragen maar ik kan in ieder geval dan de wateraansluiting van de bewuste school aan laten leggen en de therapie van Nifla komt dan ook niet in gevaar. Fasul belooft het geld vanmiddag te komen brengen.

We krijgen een belletje van de bewuste school waar we straks heen moeten (niet de Santosa School dus) De waterboard is nog steeds niet langs geweest ivm de offerte voor de wateraansluiting. Ik ontplof want de waterboard had ons beloofd het meteen in orde te maken omdat dit echt een noodgeval is . Ik besluit ,geheel tegen mn principes, misbruik te gaan maken van onze contacten. Ik heb nog een visitekaartje van een minister die we een paar jaar geleden geholpen hebben met een project met leesbrillen. Ik bel de beste man op en leg hem de situatie uit. (gaat hier allemaal wat makkelijker als bij ons)Hij belooft me binnen een uurtje terug te bellen. Na het ontbijt laden we vast alle schoolboeken in die we voor deze school hebben gekocht en ook de drinkflessen voor alle kinderen. Tijdens de rit belt Lionel, de minister, en zegt: No problem Mr Robert. In 30 minutes someone will come to the school for quotation.....Op de school aangekomen zijn inderdaad al mensen bezig om alles op te meten ente noteren wat nodig is.Het zal wat duurder zijn dan normaal omdat de school aardig hoog ligt en veraf. Uiteindelijk hebben de mannen alles op de rit en ik beloof na het uitdelen van de spullen hier, naar de Waterboard te komen. De kinderen zijn dolblij met de schoolboeken en schriften. Het is weer een grote show van toespraken, dansjes, thee, koekjes en weet ik veel wat. Een van de kinderen krijgt een wegtrekker na het dansje, waarschijnlijk door de hitte. Dit onderstreept maar weer eens de behoefte van water hier. Na duizendmaal bedankt te zijn vertrekken we naar huis om het geld op te halen bij Fazul en te gaan afrekenen met de Waterboard.

Thuis aangekomen staat Fasul klaar met het geld. Mooi, kunnen we nog wat kleine dingetjes doen. . We gaan eerst afrekenen bij de waterboard. Alles was gelukkig vrij snel geregeld en vanaf volgende week hebben de kinderen water op school. We moeten opschieten want vanmiddag gaan we met de kinderen van het Santosa college op schoolreisje. We worden opgehaald door onze gehuurde bus en zodra we de bus in komen gaan de jongens los. Onze eigen club mensen zoals Raseek, Ruzain enz. gaan mee om te helpen. Bij de Santosa school aangekomen staan alle kinderen al te wachten. Nadat we eindelijk de bus vol hebben rijden we als eerste naar de DSI schoenenfabriek, de grootste van Sri Lanka. Zelfs wij als volwassenen vonden het echt super interessant en zeker ik om te zien hoe zo'n fabriek werkt in een ontwikkelingsland. De kinderen genieten. Hierna gaan we naar de theefabriek. Onderweg krijgen ze allemaal frisdrank met koek en Raseek zet de boel verder op stelten. Alle moeders van de kinderen zijn ook mee en ze genieten net zo hard mee. Ook de theefabriek was een aanrader want de kinderen zijn muisstil. Ik zit echt te genieten van dit alles. Ook heel interessant om dit allemaal uitgelegd te krijgen. Als we klaar zijn zitten de kinderen er door heen. Het is rond 18:00 en we brengen ze allemaal naar de school terug. Te moe om nog naar de speeltuin te gaan. Bij school aangekomen moeten alle kinderen nog even wachten met naar huis gaan want we hebben nog 40 balen rijst klaar staan in de Seafair(supermarkt). Elk gezin krijgt er eentje mee. We rijden heen en weer naar de Seafair terwijl Raseek de Ipod bedien zodat The Rivers of Babylon van Boney M weer uit de bus knalt. Weer bij school aangekomen krijgen alle kinderen een enorme zak rijst mee. De moeders zijn zo blij en dankbaar en komen ons allemaal bedanken, voor de rijst en voor de fijne middag. Als klap op de vuurpijl vertellen we de madam van de Santosa school dat we een fonds hebben gemaakt zodat ze elke maand rond de €65 kan ophalen bij Ruzain. Met dit geld kan ze het meest noodzakelijke lesmateriaal voor school aanschaffen. Ook willen we dat ze leerlingen die in het nauw komen vanwege de thuissituatie steunt. Aan het eind van de maand moet de madam een overzicht geven met alle uitgaven zodat we alles gedetailleerd kunnen volgen. Ze is dolblij en rent naar de overige leraressen om het goede nieuws te vertellen. We verlaten een school met allemaal blij gezichten en hopelijk zijn we , net als het Ukwatte college , hierover 3 jaar weer klaar. We rijden met een zeer goed gevoel naar huis. We zetten de jongens af en Ruzain en ik rijden nog even verder. Ik wil nog langs 2 mensen die ik weggestuurd had omdat het geld op was. Eentje ken ik al heel lang. Het is een oudere vrouw, zonder man, met een pas getrouwde dochter. Ze heeft al verschillende keren om hulp gevraagd maar was of te laat of het geld was bij ons op en we kunnen ook niet iedereen helpen. Toen ze deze week weer aan de poort kwam besloot ik toch bij hun te gaan kijken. Zelf woont ze in een kleihuisje maar heeft altijd geld kunnen verdienen om in hun onderhoud te voorzien. Later heeft ze samen met haar dochter wat geld opzij kunnen leggen om een stenen huisje te bouwen. Haar schoonzoon is hier inmiddels aanbegonnen en achter het kleihuisje staat een half afgemaakt stenen huisje. De voorkant was van beton en had een dak en de achterkant was helemaal open en afgedekt met zeil. De dochter kwam er inmiddels bij staan en ze vertelde dat haar man hard kon werken en ook kon metselen. Ik had te doen met moeder en dochter. Bewonderingswaardig wat zij al voor elkaar hadden gekregen. Voor de andere kant van het huisje was er nu geen geld mee. De crisis had ook in dit gezin toegeslagen, want de man werkte wel hard maar verdiende slecht als hulpje bij een bouwbedrijf. We namen op hoeveel materiaal er nodig was en ik beloofde haar dat we vanavond alles gingen bestellen. Ik schrok me rot, de vrouw viel letterlijk in m'n armen van blijdschap. Ze zei dat ze zo blij was, vooral omdat haar dochter 2 maanden zwanger was.....Kijk dit vind ik super. Ze heeft dit niet als middel gebruikt om op mijn gevoel te werken en ik ben superblij dat het jonge gezinnetje straks een droog en kant en klaar huisje heeft. Zo.....we vertrekken naar de allerlaatste die geholpen gaat worden. Deze vrouw woont in een houten schuurtje samen met haar

zoontje en dochter. De dochter ken ik allang want die zit op het Ukwatte college. Ze is 9 jaar en heet Roestia. Een heerlijk wijffie met een ondeugende smoel die goed haar best doet op school. Via Chootan had ik gehoord dat ze zo goed kon leren maar dat er geen geld was voor extra les. Ik heb met Suus besloten om naast Risla dit meisje ook te "adopter" zodat ze extra onderwijs kan volgen. Ik was nog nooit bij haar thuis geweest en dat houten schuurtje was wel even schrikken. Een toilet hebben ze niet, oma woont een kleine kilometer verder dus lopen of fietsen ze daarheen. Ook gaan ze zich bij oma wassen want er is ook geen wateraansluiting. Dit kan niet, zeker niet met 2 kinderen. Zoals ik al zei: ons allerlaatste project. De metselaar is gebeld voor de bouw van een budget toiletje en de water board wordt gebeld voor een aanvraag van water. De reacties gaan jullie vervelen als ik die zou omschrijven. Moe rijden Ruzain en ik naar huis. Maar zo ontzettend voldaan dat we dit nog hebben kunnen doen en over alles wat nog loopt of in aanbouw is. Money finished zegt Ruzain. Klopt vriend. Money finished for this trip. We eten vanavond bij Naseem en liggen al steenvroeg op bed want we zitten er beiden finaal door heen voor vandaag.

26 maart

Fris en fruitig wakker geworden. Heeft geregend vannacht dus was redelijk koel. Eerst even bij Firnas wezen kijken in het riverhouse want vanmiddag vindt hier de ceremonie voor zijn pasgeboren zoon plaats: een traditionele Sri Lankaanse lunch met 650 vrienden en familieleden. Traditioneel worden er voor de gelegenheid 2 geiten geslacht en wat kippen. Gewoon buiten, bij de rivier... Rond 07:00 komt Firnas met moeder en kind want het hoofd van de baby wordt dan kaal geschoren. Ook traditie hier. Zeer nuttig want de baby's hebben hier een kop met haar en in deze hitte is kaal beter en hygiënischer. Na het scheren wordt het haar gewogen en naar aanleiding van het gewicht wordt bepaald hoeveel er aan een arm gezin gegeven moet worden. Interessant allemaal.

Het is 08:00 en we moeten vanochtend naar de verpleegster's woning. Ze hebben 5 dagen de tijd gekregen om voorbereidingen te treffen voor de bouw van het stenen huisje. We helpen een handje mee vanochtend want het huis moet zo snel mogelijk gesloopt en afgevoerd worden want men verwacht in de avond weer noodweer en voor die tijd wil men de fundering uitgegraven en gestort hebben. Het is inderdaad bloedheet en spaans benauwd. Er wordt flink water gedronken. Rond 11 uur gaan wij terug om te douchen. Ik heb beloofd om bij Firnas te helpen in de bediening tijdens de lunch. In mn traditionele Sri Lankaanse Sarong (gewoon een rok voor mannen) help ik mee in de bediening. Een interessante gewaarwording voor de Sri Lankanen en een leuke ervaring voor mij. Rond 14: 00 is het afgelopen en ga ik weer naar huis om nog maar een keer te douchen. Het blijft erg benauwd. Ruzain wil nog even blijven en geeft me zijn motor. Rijbewijs no need for tourist people, mister Robert.....Daarna doe ik m'n ding, rij alle bouwlocaties af, bestel wat dakplaten en stenen voor het gezin van gister en ik koel heerlijk af op de motor. Iedereen zwaait en roept naar me. Echt lachen. Rond half 8 ben ik thuis en eten we wat met zn allen in de tuin. Daarna cricket kijken. Het WK is momenteel bezig en dat leeft hier zoals voetbal bij ons. Vandaag Sri Lanka –Engeland, een soort Nederland- Duitsland, stamt noguit de koloniale tijd. Geweldig hoe fanatiek de jongens zijn en ze gaan door het lint als Sri Lanka uiteindelijk wint. We zijn moe en iedereen gaat z'n weg. Nog even douchen en dan gauw slapen.

27 maart

Pff, nog steeds erg warm. Fausina heeft heel wat was van me want ik verkleed me wel 2 keer op een dag. Na het ontbijt gaan Ruzain en ik weer op pad om te kijken hoe het bij de verpleegster gegaan is.

De fundering is helemaal af en men begint met de afvoer. Daarna worden alle materialen bezorgd voor de metselaars dus hier is werk genoeg vandaag. We rijden naar de zwangere vrouw die materiaal krijgt van ons om het huisje af te bouwen. We hebben beloofd mee te helpen met alles te lossen want het is een vrij ongelukkige locatie waar je met een vrachtwagentje of tractortje niet echt kan komen. Het is een flinke klus om de stenen en dakplaten bij het huis te krijgen maar na een uurtje of 2 bikkelen, staat alles netjes gesorteerd bij het in aanbouw zijnde huisje. De moeder brengt me een "schoon shirt" van haar schoonzoon want ik ben drijf nat. Ik bedank voor de eer en neem wel de fles water aan van haar schoonzoon, die zelf ook kan werken als een paard. Leuk en dankbaar gezin. Komende week gaat de schoonzoon druk bouwen met wat andere familieleden want ze willen het huis af hebben als ik wegga! We banjeren verder te voet want dit ligt vlakbij het gebied van de 3 huisjes die nu allemaal definitief af zijn. Schitterend gezicht als we komen aanlopen en de huisjes zien staan. Trots dat we dit met elkaar voor elkaar hebben gekregen. De 'Pa en Zoon' bordjes zijn weer op de huisjes getimmerd. Eenvoudige, stenen huisjes maar o zo praktisch. In elk huisje moet ik gaan zitten en in elk huisje krijgen we thee. Tientallen handen moeten schudden en 1000 x estuti aanhoren (Sri Lankaans voor dank je wel). Klaar hier voor dit jaar. Stap voor stap willen we dit gebied oppimpen de komende jaren. We lopen tevreden terug en ik zie Ruzain genieten. Ik ben trots op hem omdat hij zo ontzettend veel tijd hierin heeft gestopt, dat doet hij bij ieder project, maar dit project vrat tijd vanwege de enorm moeilijke bereikbaarheid. We gaan op weg naar Chootan. Mijn grote vriend die dag en nacht voor me klaar stond, stond ja. Meneer heeft het namelijk echt helemaal voor elkaar. Zeven jaar geleden woonde hij nog in een schamel huisje op een stukje grond. Nu staan hier 3 kleine stenen huisjes voor hemzelf, schoonouders en zus. Dankzij de machine die we 7 jaar geleden geschonken hebben om gems te verwerken en te verkopen heeft hij dit bereikt. Dit jaar was hij niet in Ruzain's huis om ontbijt voor me te maken, koffie te zetten of gewoon mij continu in de gaten te houden om me het zo gemakkelijk mogelijk te maken. Hij heeft namelijk sinds kort nog een baan. Supervisor op een kippenfarm en dat verdient deze enorm harde werker meer dan wie dan ook. Zeven dagen per week houdt hij alles in de gaten op deze farm waar 5500 kippen per 40 weken worden gefokt en verkocht. We gaan even kijken en tot mijn verbazing zie ik een ongelooflijk goed georganiseerde kippenfarm. Chootan geeft me trots een rondleiding en ik geniet ervan. Deze jongen is echt een van de mooie voorbeelden van onze Stichting. Hij heeft hier een redelijk inkomen (€3.50 per dag) en verhuurt de Gem Stone machine aan 2 jonge knullen die op zijn machine nu Gem Stones bewerken. Door deze inkomens kan hij zijn hele familie onderhouden op een bescheiden niveau. We gaan even met hem mee naar huis om thee te drinken en om alle armbandjes op te halen voor de Willem van Oranje (scholengemeenschap in Oud Beijerland). Op deze school heb ik een presentatie gegeven over de stichting en ma had wat vriendschapsarmbandjes meegenomen die Chootan z'n vrouw gemaakt had. Twee leraressen zagen hier brood in en hebben er inmiddels 400 verkocht aan leerlingen. Thuis aangekomen zaten zijn vrouw, buurvrouw, dochter en vriendin druk armbandjes te knopen met de hand en sommige designs met een of ander machientje. Schitterend gezicht. Ze hadden er al 380 af en waren met de laatste 70 bezig (iets extra besteld) allen werden ze stuk voor stuk verpakt. Een leuk inkomen voor de dames. Wij kopen ze van deze dames, verkopen ze met winst en de winst is voor de stichting. Kosten in Nederland zijn een eurootje per stuk . Na de thee gaan we tevreden naar huis. We zijn blij en trots op alles en iedereen en we gaan maar weer eens wat winst van mijn stenen er doorheen jagen. Vanavond Indian Hut. Bij de Indian Hut aangekomen suizen m'n oren nog van de beats van.....ja hoor weer BoneyM. Na het eten wandelen we heerlijk over het Dutch Fort in Galle en genieten van het uitzicht op de Indische oceaan die er rustig en kalm uitziet.....maar waardoor alles hier voor ons begonnen is.

28 maart

Vandaag willen we alles afronden. 'tWordt tijd voor zowel Ruzain als voor mij. Dinsdag, woensdag lekker relaxen en donderdag begint de lange terug reis. We hebben een drukke dag vandaag. We moeten naar een monnik die op eigen kosten een kleuterschool beheert. Het is een heel klein schooltje in een gebied waar kinderen voorheen niet naar kleuterschool gingen vanwege de financiële omstandigheden van de ouders maar ook vanwege het feit dat het wijkje vrij hoog en afgelegen ligt. De monnik heeft voor deze "doelgroep" een paar jaar geleden een schooltje opgericht met behulp van donaties. Hij is inmiddels voor deze wijk een soort burgervader geworden en er komen heel wat mensen met hun problemen bij hem. Ik ken de man via Firnas, zijn vader, toen hij nog leefde, heeft het dak gesponsord van deze school. Vorig jaar had deze man ons al gevraagd om stoeltjes te schenken voor de kinderen, samen met wat tafeltjes en een opbergkast. Toen was dit niet mogelijk omdat wij geen budget meer hadden. Dit jaar hadden we hier rekening mee gehouden en wat geld gebudgetteerd. Ruzain was polshoogte gaan nemen en er zaten inderdaad meer kinderen op de grond dan op stoeltjes. We konden in perfecte staat 2^e hands meubeltjes kopen die afgelopen week afgeleverd zijn. Toen we bij het schooltje kwamen werden we hartelijk welkom geheten door de vriendelijke monnik. De kinderen stonden keurig op een rij en zongen een liedje voor ons. Mooi.

Ook hadden we een lijst gekregen van bejaarde Sri Lankanen uit dit wijkje die zeer slechte ogen hebben. Voor 16 mensen hebben we een bril aangeschaft. Vorige week zijn we met hen naar de opticien gegaan en vanochtend hebben we de brillen opgehaald. Lachen.....16 bejaarden op een rij met gemiddeld 2 tanden in de mond en allemaal liggen ze in een deuk met hun nieuwe bril op. We nemen afscheid en iedereen blijft ons bedanken.

We rijden naar de 2 laatste projecten in aanbouw. Eerst naar de verpleegster. De metselaars zijn begonnen en de eerste contouren zijn zichtbaar. De vrouw en haar dochter komen bij ons staan. De dochter zegt dat ze dat ze Nederland heel dankbaar is omdat wij hun uit hun ellendige situatie helpen. Ze vertelt dat ze voorheen dikwijls met haar moeder takken en hout ging sprokkelen om het huisje weer te stutten. Ze blijven maar kletsen en me bedanken.

We gaan verder naar het volgende project. De moeder en haar zwangere dochter gaan we even bezoeken want gister hebben we al het materiaal gebracht en we zijn benieuwd of men gestart is. Nou, de hele familie, inclusief dochter en moeder en menig buurtbewoner staan te metselen. Andere familieleden zijn bezig met panlatten. De grootste lol hebben ze onderling. Heerlijk om te zien. Intussen komt Roestia aangerend. Trots vertelt ze dat ze naar de wc geweest is...haar eigen wc en ze zegt in half Engels: You come and go toilet. My toilet. Nou, het is hiervandaan niet zo ver lopen en we gaan mee want van al dat water drinken moet ik ook aardig afwateren. Trots laat ze het nieuwe toilet zien en ze opent de deur voor me.....Weer wat afgerond, toilet klaar en de beloofde wateraansluiting komt eind deze week. Ruzain en ik rijden naar Galle omdat we bonnetjes moeten gaan verzamelen. De vervelendste en moeilijkste klus. Voorbeeld: Als men hier een huisje bouwt dan wordt het zand uit de rivier gehaald. Dit is een zware klus en wordt door lokale mensen gedaan die bij wijze van spreken nog niet eens hun eigen naam kunnen schrijven, laat staan dat ze weten wat een bonnetje is voor de belastingdienst. Voor de fundering gebruikt men rotsblokken die ook weer door lokale mensen kapot geslagen worden zodat ze verwerkt kunnen worden in de fundering. Ook deze mensen zien water branden als ik om een bonnetje vraag. En zo zijn er veel situaties waardoor het moeilijk is om alles juist op papier te krijgen. Uiteindelijk, na een middag lang praten, vragen en

verzamelen, hebben we alles rond. Samen zetten we alle uitgaven op een rijtje en tot op de laatste ruppee is alles kloppend. Goed gevoel. Alles staat netjes in een Excel bestand en alle bonnetjes zijn genummerd en gerelateerd aan een bepaald project. Super trots sluiten we de computer af, klaar!. We ploffen in een stoel en zitten samen te kijken naar de enorme vuurzee in de lucht want het is enorm aan het flitsen. We genieten en zijn zomaar een half uur stil. Totdat Raseek ons komt halen. Mn traditionele cadeau komt er weer aan: Een BBQ. De hele buurt is opgetrommeld en onder de blote hemel eten we heerlijk alles op. Precies op tijd zijn we klaar want het begint nu ook te onweren en de hemel scheurt weer open met een oorverdovende klap en liters water plenzen naar beneden. Gintota's straten staan weer blank. Steeds minder gezinnen hebben er last van.....

29 maart

Lekker geslapen. Vandaag gaan we mijn getrainde sportlichaam heerlijk in de olie laten zetten. Nadat Ruzain en ik wat dingen hebben nagelopen is het dan vanaf een uur of 11 echt zover: UNAWATUNA. Het ultieme toeristen paradijs van Sri Lanka. Een baai met een wit strand en volop palmbomen en kleine barretjes. Ik reserveer alle massages aan de receptie en drink een lekker cappuccino. Ik heb een heerlijk plekje onder een grote palmboom met zon en schaduw. Ideaal. Na de koffie loop ik naar de massageruimte. De drie 3 kleine Sri Lankaanse dames beginnen te lachen en kletsen met elkaar als ze mij zien. Als eerste heb ik een voetmassage en ze hebben nog nooit maatje 47 onder ogen gehad..... Nagenietend van alle behandelingen ga ik lekker even zwemmen en daarna niets anders dan op mn zonnebedje liggen met mn Ipodje op en zo af en toe een slokje ijskoud bier. Heerlijk even alles op standje 0 en lekker genieten. Ruzain pikt me rond 17:30 en we eten gezellig bij Raseek met z'n allen. Raseek heeft als verrassing patatjes gemaakt met kipnuggets en veel heel veel vers fruit. Ananas, Papaya, Jackfruit etc. Het is een heerlijke maaltijd en erg gezellig. Bijkomend voordeel: Niemand weet dat we bij Raseek zitten dus ook geen mensen aan de poort.

30 maart.

Wederom s'nachts een ongelooflijk noodweer. Echt gigantisch. Zelfs de jongens zijn een beetje bang van de enorme klappen. Rond 07:00 weer strak blauw en bloedheet. We hebben even wat werk te doen want er is een extra aanvraag gekomen van dokter Sayaan. Belangeloos helpt hij zoveel mensen uit Gintota en wij ondersteunen hem ieder jaar met een voorraad medicijnen. Hij heeft een lijstje met extra medicijnen gevraagd en ik heb moeite om deze man wat te weigeren. Hij doet zulk enorm mooi werk hier belangeloos en staat ook altijd voor ons klaar. Het is geen gigantische lijst en samen rijden Ruzain en ik alle apotheken af voor een goeie prijs. Uiteindelijk is de hele lijst aangeschaft en we rijden naar de kliniek om alles af te geven. Dokter Sayaan bedankt me honderduit en belooft altijd voor "onze mensen" klaar te staan. Zo.....nu gauw naar Unawatuna. Lekkere massage, glaasje Carlsberg en heerlijk zwemmen. Na ongelooflijk genoten te hebben van alles komt Ruzain me rond vieren halen. We moeten boodschappen doen want alle mensen die we geholpen hebben dit jaar en bekenden van vorige jaren komen traditioneel gedag zeggen. Niet iets waar ik op zit te wachten maar ja, 's lands wijs 's lands eer. We kopen in de Seafair ijs voor alle kinderen en chocolade voor de ouders. Ook krijgen ze allemaal een zak rijst en een enkeling krijgt een financiële bijdrage voor hun "eigen bedrijfje". De volle boodschappen kar wordt afgerekend en stiekem verheug ik me er toch ook wel op. Thuis aangekomen is het al een gekkenhuis voor de poort. Ik kan me niet even douchen maar krijg gelijk de hele meute over me heen. Zoveel mensen van dit jaar maar ook heel erg veel van anderen jaren die allemaal even hallo komen zeggen of bedanken.

Allemaal hebben ze iets uit de boom geplukt als cadeau. Een ananas, papaja, cashews, kokosnoten etc etc. In een mum van tijd is al het chocola en ijs er doorheen gejaagd. Af en toe helpt Ruzain me bij de gezichten zodat ik weer precies weet wie bij welk project hoorde. Alle vrienden zijn ook gekomen om te helpen want we lopen als gekken heen en weer van koelkast, vriezer en weer naar de tuin. Uiteindelijk rond 22:00 vertrekt de laatste en de jongens en ik zijn gebroken. We hadden nog geen tijd voor eten gehad dus er komt er nog een en ander op tafel. We kijken nog even cricket want vanavond wordt bepaald tegen wie Sri Lanka in de finale speelt om de wereldbeker. Daarna zitten we met zn allen nog even buiten en halen vele verhalen op van de afgelopen jaren. Small company now big company Mr Robert zegt Raseek. (hij noemt de stichting altijd Father / Son Company). Inderdaad Raseek. Wat 7 jaar geleden als tijdelijke hulpverlening begon met een piepklein budget is nu een bescheiden Stichting met een leuk inkomen voor directe hulpverlening hier in Sri Lanka. Zoveel mensen waarvan we, samen met jullie Nederlanders, de leefomstandigheden zo enorm hebben verbeterd en zo ongelooflijk veel dankbaarheid. En Gintota? Dat is stiekem toch wel beetje een 2^e woonplaats en de jongens zijn na zoveel intense avonturen meer familie als vriend. Bedankt. Super bedankt voor alle hulp. Vergeet niet dat elk eurootje hier nuttig besteed kan worden dus elke gift, groot of klein, heeft hier weer een zonnestraaltje doen laten schijnen.

Heerlijk naar huis. Daar zijn 2 anderen die nu even alle aandacht nodig hebben.